

PAY ATTENTION

Prophecies, omens, and science. What is the Jewish view?

Should we read into the random occurrences in our lives? Should we view scientific advances as questioning our faith? And, by the way — is it possible to jump to the moon?

TEACHER'S MANUAL

JEWISH INSIGHTS

A TASTE OF THE REBBE'S TEACHINGS

PARASHAT VAYIGASH

Parshat Vayigash

Dedicated in honor of
*Rabbi **Moshe** and **Chavi Dubinsky***
and their children
Menachem Mendel and Levi Yitzchok
New Shluchim to South Lake County, Florida

Book of Deuteronomy / Devarim

Dedicated by
Marty & Kate Rifkin
KMR Group Foundation

Vancouver, WA

For sponsorship opportunities, email jewishinsights@shluchim.org

©

Published and Copyright 2021 by
Shluchim Office International
816 Eastern Parkway, Brooklyn, NY 11213
718.221.0500

5781 - 2021

Founded in 2007 in memory of Rabbi Gabi and Rivky Holtzberg OB" M
Shluchim of the Rebbe to Mumbai India

Contents:

A. The Prophet's Antics.....5

In the days following King Solomon's death, the kingdom of Israel was split into two, Judah and Israel – a split that endured for centuries. In this week's Haftorah, Ezekiel is told to write 'Judah' and 'Ephraim' on wooden sticks and hold them together, and then, when asked about it, to tell the Jews that G-d will one day reunite the kingdoms (Source 1).

The Rebbe asks: Why was the physical demonstration necessary before the prophecy could be given over?

Before getting to the answer, the Rebbe clarifies that physical demonstrations are actually common in the Prophets. It is, as explained by Nachmanides in Source 2, a form of channeling the prophecy to the reality of our world.

However, the Rebbe explains, the question here is different. In this case, G-d withholds the prophecy from the people until they express interest in Ezekiel's actions. A similar story with Ezekiel is found in Source 3, where G-d tells him to bizarrely fail to mourn his wife's death to gain attention regarding the impending doom of Jerusalem. Why wait for the people to ask?

B. The Inherent Message.....11

The Baal Shem Tov famously taught that everything a person sees or hears serves as a lesson in his Divine service. Perhaps, the Rebbe suggests, these stories are the source of this message. When the people saw Ezekiel behave strangely, they immediately understood that the sight contained a message for them, and it inspired them to pursue that message.

This is an important lesson for this week, the Rebbe suggests, in the wake of the success of Apollo 8 which orbited the moon. Clearly, it serves as a lesson for something.

Firstly, it is important to clarify that reaching the moon does not contradict the Blessing of the Moon (Source 4) which asserts that the individual cannot touch the moon. From the context of the sentence, it is clearly talking about someone standing on earth; hence, the question is a nonstarter.

But more importantly, this occurrence should bolster our service of G-d: The unbelievable achievements of the human brain and the vast new vistas opened before us in the heavens strengthen our ability to contemplate and appreciate the greatness of G-d.

Introduction:

Many of you have heard of a concept of Divine Providence -- the teaching of the Baal Shem Tov according to which G-d directs and controls every single creation at every single moment.

But there is a lesser-known teaching of the Baal Shem Tov: The sights and sounds a person experiences are also part of this Divine providence, and a person should therefore seek to learn a lesson from whatever he sees or hears.

In the first section of today's class, the Rebbe shows how this teaching is actually based on stories in the Tanach. In the second section, the Rebbe addresses the space-flight of Appollo 8 and the lessons we can learn from it.

A. The Prophet's Antics

The United Kingdom of Israel was a kingdom in which the thirteen tribes of Israel were united under one rule in the Land of Israel. It existed for approximately one hundred years (879 - 796 BC) until it was divided.

The split took place after the death of King Solomon, when his son Rehoboam ascended the throne. The children of Israel sought relief from the heavy tax burden that prevailed during his father's period, but contrary to the advice of his senior advisers, Rehavam rejected their request. This gave the signal to the opponents of the House of David, led by Jeroboam son of Nebat, to rebel against the kingdom.

The Kingdom of Israel was composed of the ten tribes - Ephraim, Zebulun, Issachar, Asher, Naphtali, Dan, Menasheh, Reuben, Gad, and some of the Levites, and its home was first in Nablus, and then in Samaria. The kingdom of Judah was composed of Judah and Benjamin, and its capital was Jerusalem.

Source 1 Ezekiel 37:15-24

This situation wasn't ideal. The prophet Ezekiel describes how G-d commanded him to prophesize to the Jewish people about the future reunification of the kingdoms with the coming of Moshiach. He describes exactly what he was told to announce.

And the word of the L-rd came to me, saying: "And you shall take for yourself one stick and write upon it, 'For Judah and for the children of Israel his companions'; and take one stick and write upon it, 'For Joseph, the stick of Ephraim and all the house of Israel, his companions.' And bring them close, one to the other, and they shall be one in your hand. And when your people say to you, 'Will you not tell us what these are to you?' Say to them, 'So says the L-rd: Behold I will take the stick of Joseph, which is in the hand of Ephraim and the tribes of Israel his companions, and I will place them with the stick of Judah, and I will make them into one stick in My hand...

וַיְהִי דְבַר־ה' אֵלַי לֵאמֹר. וְאֶתֶּה
בְּיָאָדְךָ קַח־לְךָ עֵץ אֶחָד
וּכְתֹב עָלָיו לַיהוּדָה וְלִבְנֵי
יִשְׂרָאֵל חֲבֵרָו וְלִקְחָח עֵץ אֶחָד
וּכְתוּב עָלָיו לְיוֹסֵף עֵץ אֶפְרַיִם
וְכָל־בַּיִת יִשְׂרָאֵל חֲבֵרָו. וְקִרַּב
אֶתְּם אֶחָד אֶל־אֶחָד לְךָ לְעֵץ
אֶחָד וְהָיוּ לְאַחַד־יָם בְּיַדְךָ.
וּכְאֲשֶׁר יֹאמְרוּ אֵלֶיךָ בְּנֵי עַמְּךָ
לֵאמֹר הֲלוֹא־תִגִּיד לָנוּ מָה־
אֵלֶּה לְךָ. דַּבֵּר אֲלֵהֶם כֹּה־אָמַר
ה' אֱלֹהִים הִנֵּה אֲנִי לֹקֵחַ אֶת־
עֵץ יוֹסֵף אֲשֶׁר בְּיַד־אֶפְרַיִם
וְשִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל חֲבֵרָו וְנִתְּתִי
אוֹתָם עָלָיו אֶת־עֵץ יְהוּדָה
וְעָשִׂיתֶם לְעֵץ אֶחָד וְהָיוּ אֶחָד

And I will make them into one nation upon the mountains of Israel, and one king shall be to them all; and they shall no longer be two nations, neither shall they be divided into two kingdoms...And My servant David shall be king over them, one shepherd for them all, and they shall walk in My ordinances and observe My statutes and perform them.”

בְּיָדֵי. וְעָשִׂיתִי אֹתָם לְגוֹי אֶחָד
בְּאַרְצָ בְּהָרֵי יִשְׂרָאֵל וּמֶלֶךְ
אֶחָד יִהְיֶה לְכֻלָּם לְמֶלֶךְ וְלֹא
יִהְיוּ עוֹד לְשְׁנֵי גוֹיִם וְלֹא יִחְצוּ
עוֹד לְשְׁתֵּי מַמְלָכוֹת עוֹד.
וְעַבְדִּי דָוִד מֶלֶךְ עָלֵיהֶם וְרוֹעֵה
אֶחָד יִהְיֶה לְכֻלָּם וּבְמִשְׁפָּטַי
יֵלְכוּ וְחֻקוֹתַי יִשְׁמְרוּ וְעָשׂוּ
אוֹתָם.

>> The Rebbe

Why Wait for the Question?

In this week's Haftorah, G-d tells the prophet Ezekiel to prophesize about the reunification of the Jewish people.

At the time, the Jewish people were split into two factions, Judah and Joseph, which functioned as two separate kingdoms. Each had a king of its own, and there was a strong animosity between the two sides; from a logical perspective, there was no chance of reunification.

In the prophecy, G-d tells him to take two sticks of wood, to write 'Judah' and 'Ephraim' on the two of them, and to hold them together in his hand, "and they shall be one in your hand." Then, when people inquire as to what he is doing, he is to tell them: G-d commanded me to do so to demonstrate that the two kingdoms of Judah and Joseph will reunite.

בהפטרת פרשתנו¹ מסופר, שהקב"ה אמר ליחזקאל לנבא, את איחוד העם היהודי,

- הגם שאז הם היו מחולקים לשתי חלוקות: יהודה ויוסף, שהיו שתי ממלכות נפרדות, ולכל אחת היה מלך בפני עצמו, ובאופן שהיו מנגדים זה לזה, כך, שעל פי שכל לא היה מקום שיוכלו להתאחד -

ה' אמר לו לקחת שתי חתיכות עצים, ולכתוב על עץ אחד 'יהודה' ועל העץ השני 'אפרים', ולאחד אותם בידי - "והיו לאחדים בידך". וכשהיהודים ישאלו "הלוא תגיד לנו מה אלה לך", תאמר להם: הקב"ה ציווה עלי לעשות זאת, בכדי להראות ששתי המלוכות של יהודה ויוסף יתאחדו.

(1) יחזקאל לז, טו ואילך.

This raises a question: why was the prophecy transmitted in this unique format? Normally, the prophets were simply commanded to transmit a statement to the people of Israel. In our case, the prophet is commanded to do a specific act with the sticks, and to give over the prophecy only when the people ask him about his actions.

A Physical Connection

It is worthy to note that the command to take sticks and perform a certain action is not unique; there are many similar instances in which G-d commands a prophet to perform a certain action in order to 'ground' the 'heavenly' prophecy with a physical act. A prophecy is a spiritual entity, and it is entirely possible for it to remain in the spiritual realm without reaching the physical world at all. By associating the prophecy with a physical act, the prophet ensures that it will actually impact the reality of this world (as explained in early Jewish sources).

וצריך להבין: למה שונה נבואה זו מכל שאר הנבואות, שבכל הנבואות נצטווה הנביא מיד לומר את הנבואה לבני ישראל, ואילו כאן נאמר לו רק ליקח העץ כו', ורק כאשר בני ישראל ישאלו לפשר הדבר ("וכאשר יאמרו אליך בני עמך לאמר הלא תגיד לנו מה אלה לך"), אזי יאמר להם את הנבואה?

ולהעיר: הציווי "קח לך עץ וגו'" כשלעצמו - מצינו דוגמתו בכמה וכמה נבואות שהקב"ה צוה לנביא לעשות איזו פעולה, כדי שתהיה אחיזה בגשמיות כו', וכידוע שהנבואה מצד עצמה יכולה להשאר ברוחניות בלבד, מבלי שתומשך למטה בגשמיות, וזוהי התועלת שבעשיית פעולה גשמית בקשר לנבואה, שאז יש לנבואה אחיזה בגשמיות, ועל ידי זה מבטיחים שהנבואה תומשך למטה בגשמיות (כמבואר הענין בדברי הראשונים²).

Source 2 Nachmanides, Genesis 12:6 (with additions)

Know that when decrees proceed from being a potential decree to a symbolic act, the decree will certainly be effected. It is for this reason that the prophets often perform some act in conjunction with the prophecies.

וְדַע כִּי כָּל גְּזִירַת עִירִין,
פְּאֶשֶׁר תֵּצֵא מִפֶּה גְּזִירָה אֶל
פּוֹעֵל דְּמִיוֹ, תִּהְיֶה הַגְּזִירָה
מִתְקַיֶּמֶת עַל כָּל פְּנִים.
וְלָכֵן יַעֲשׂוּ הַנְּבִיאִים מַעֲשֵׂה
בְּנִבְאוֹת.

² ראה דרשות הר"ן דרוש ב. רמב"ן לך יב. ו. לבוש על הרקאנטי לך לך שם.

For example, Jeremiah commanded Baruch his disciple:

“And Jeremiah said to Seraiah, ‘When you come to Babylon, you shall see and read all these words. And you shall say, “O L-rd, You have spoken concerning this place to cut it off, that it have no inhabitant, either man or beast, but it shall be forever desolate.” **And it shall come to pass that when you finish reading this scroll, you shall tie a stone to it and cast it into the Euphrates. And you shall say, “So shall Babylon sink and not rise, because of the evil that I bring upon her.”**”

Likewise is the matter of Elisha when he put his arm on the bow held by Joash, King of Israel:

“And Elisha said to him, ‘Fetch a bow and arrows.’ And he fetched him a bow and arrows. And he said to the king of Israel, ‘Place your hand on the bow,’ and he placed his hand; and Elisha placed his hands on the king’s hands. And he said, ‘Open the window to the east,’ and he opened it; **and Elisha said, ‘Shoot!’ And he shot. And he said, ‘This is an arrow of salvation from the L-rd,** and an arrow of victory over Aram, and you shall strike the Arameans in Aphek until they are completely annihilated.’ And he said, ‘Take the arrows.’ And he took them. And he said to the king of Israel, ‘Strike at the ground,’ and he struck three times and stopped. And the man of G-d was incensed against him, and he said, ‘You should have hit five or six times, then you would strike the Arameans until you would annihilate them completely, but now, you shall strike the Arameans but three times.’”

כַּמֵּאֲמַר יְרֵמְיָהוּ שְׁצַנָּה לְבָרוּךְ:
וַיֹּאמֶר יְרֵמְיָהוּ אֶל־שֶׁרְיָה:
כַּבָּאֲנָךְ בְּבָל וְרֵאִיתָ וְקִרְאתָ אֶת
כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. וְאָמַרְתָּ:
הִיא! אֵתָּה דְבַרְתָּ אֶל־הַמָּקוֹם
הַזֶּה לְהַכְרִיתוֹ, לְבַלְתִּי הָיִיתָ־
בוּ יוֹשֵׁב לְמֵאֲדָם וְעַד־בְּהֵמָה,
כִּי־שָׁמְמוֹת עוֹלָם תִּהְיֶה. וְהָיָה
כְּכַלְתְּךָ לְקַרְא אֶת־הַסֵּפֶר הַזֶּה,
תִּקְשֹׁר עָלָיו אֶבֶן וְהִשְׁלַכְתָּו
אֶל־תּוֹךְ פְּרֵת. וְאָמַרְתָּ: כִּכָּהֵן
תִּשְׁקַע בְּבָל וְלֹא־תִקּוּם, מִפְּנֵי
הַרְעָה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְבִיא עָלֶיהָ.
וְכֹן עֲנִין אֱלִישָׁע בְּהִנְיָחוֹ זִרְעוֹ
עַל הַקֶּשֶׁת:

וַיֹּאמֶר לוֹ אֱלִישָׁע: קַח קֶשֶׁת
וְחֲצִים, וַיִּקַּח אֵלָיו קֶשֶׁת
וְחֲצִים. וַיֹּאמֶר לְמֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל:
הֲרֹכֵב יָדְךָ עַל־הַקֶּשֶׁת, וַיִּרְכַּב
יָדוֹ. וַיִּשֶׂם אֱלִישָׁע יָדָיו עַל־
יְדֵי הַמֶּלֶךְ. וַיֹּאמֶר: פָּתַח
הַחֲלוֹן קִדְמָה, וַיִּפְתַּח. וַיֹּאמֶר
אֱלִישָׁע: יְרֵה! וַיִּיר. וַיֹּאמֶר:
חֲצִי־תִשׁוּעָה לָּהּ, וְחֲצִי תִשׁוּעָה
בְּאַרְם. וְהִכִּיתָ אֶת־אַרְם בְּאַפְקֵי
עַד־כְּלָה. וַיֹּאמֶר: קַח הַחֲצִים!
וַיִּקַּח. וַיֹּאמֶר לְמֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל:
הֲרֹכֵב אֶרְצָה! וַיִּנַּח שְׁלֹשׁ־פְּעָמִים,
וַיַּעֲמֵד. וַיִּקְצַף עָלָיו אִישׁ
הָאֱלֹקִים, וַיֹּאמֶר: לְהַכּוֹת חֲמִשׁ
אוֹ־שֵׁשׁ פְּעָמִים, אֲזִי הִכִּיתָ אֶת־
אַרְם עַד־כְּלָה! וְעַתָּה, שְׁלֹשׁ
פְּעָמִים תִּכֶּה אֶת־אַרְם:

>> The Rebbe

For this reason, it was necessary for the physical action of the wood to accompany the prophecy. However, an explanation is still necessary. Why was he commanded to first do the act with the wood without delivering the actual message – and to deliver it only when the People of Israel inquired about it?

Why Is It Always About Us

This concept is more evident in a different prophecy of Ezekiel which is associated with the Tenth of Tevet (which occurs this week):

Source 3 Ezekiel 24:15-24

Then the word of the L-rd came to me, saying: “Behold I am taking from you the desire of your eyes with a plague, but you shall not lament nor weep, neither shall you tear. Melt away in silence; a mourning for the dead you shall not make; your glory bind upon yourself, and put your shoes on your feet, and you shall not enwrap yourself over your upper lip, and you shall not eat the bread of men.” I spoke to the people in the morning, and my wife died in the evening. So I did in the morning as I had been commanded. And the people said to me, “Will you not tell us what this means to us, what you are doing?”

אמנם, מצד ענין זה נוגע שתהיה (מלבד הנבואה) גם הפעולה ד"קח לך עץ גו", כדי שתהיה אחיזה בגשמיות כו', אבל עדיין אינו מובן מדוע היה הציווי על הפעולה ד"קח לך עץ גו" בלבד (ללא תוכן הנבואה), ורק כאשר בני ישראל ישאלו "מה אלה לך", אזי יאמר להם את תוכן הנבואה.

ענין זה בולט יותר בנבואה נוספת של יחזקאל הקשורה עם עשרה בטבת (שחל בשבוע זה):

וַיְהִי דְבַר־ה' אֵלַי לֵאמֹר.
בְּוֹאֲדָם הַנְּנִי לְקַח מִמֶּנִּי
אֶת־מַחְמַד עֵינֶיךָ בְּמַגֶּפֶה,
וְלֹא תִסְפַּד וְלֹא תִבְכֶּה וְלֹא
תָבוֹא דַמְעָתֶךָ. הֲאֵינְךָ דָם
מִתִּים, אֲבָל לֹא־תַעֲשֶׂה.
פָּאֲרַךְ חִבּוּשׁ עַל־יְדֶיךָ, וְנָעַלְתָּ
תְּשִׁים בְּרַגְלֶיךָ, וְלֹא תַעֲטֶה
עַל־שִׁפְּם, וְלֹחֶם אֲנָשִׁים
לֹא תֹאכַל. וְאֲדַבֵּר אֶל־הָעָם
בְּבִקְרָה, וְתָמַת אִשְׁתִּי בְּעָרְב,
וְאַעֲשׂ בְּבִקְרָה כְּאֲשֶׁר צִוִּיתִי.
וַיֹּאמְרוּ אֵלַי הָעָם: הֲלֹא־תִגִּיד
לָנוּ מִה־אֵלֶּה לָנוּ כִּי אַתָּה

So I said to them: “The word of the L-rd came to me, saying: Say to the house of Israel: So said the L-rd: Behold I am profaning My sanctuary, the pride of your strength, the desire of your eyes and the yearning of your soul, and your sons and daughters, whom you have left over, will fall by the sword. And you shall do as I have done [and not properly mourn the Temple’s destruction for lack of comforters]; you shall not enwrap yourselves over your upper lip, and you shall not eat the bread of men. And your glory shall be on your heads and your shoes on your feet; you shall neither lament nor weep, and you will melt because of your iniquities, and you will moan one to the other. And Ezekiel will be to you for a sign; according to all that he did you shall do; when it comes, you will know that I am the L-rd G-d.”

עָשָׂה. וְאָמַר אֲלֵיהֶם: דְּבַר־ה' הִיָּה אֵלַי לֵאמֹר. אֲמַר לְבֵית יִשְׂרָאֵל: כֹּה־אָמַר ה' אֱלֹהִים: הֲנִי מַחְלִיל אֶת־מִקְדָּשִׁי, גְּאוֹן עֵזְכֶם מִחֲמַד עֵינֵיכֶם וּמִחֲמַל נַפְשֵׁכֶם, וּבְנֵיכֶם וּבְנוֹתֵיכֶם אֲשֶׁר עֲזַבְתֶּם, בְּחָרֵב יָפְלוּ. וְעַשִׂיתֶם כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתִי. עַל־שֵׁפָם לֹא תַעֲטוּ, וְלֶחֶם אֲנָשִׁים לֹא תֹאכְלוּ. וּפְאַרְכֶם עַל־רַאשֵׁיכֶם, וְנִעַלְיֶכֶם בְּרַגְלֵיכֶם. לֹא תִסְפְּדוּ וְלֹא תִבְכּוּ, וּנְמַקֶּתֶם בְּעוֹנֵיכֶם, וְנִהְיֶתֶם אִישׁ אֶל־אָחִיו. וְהָיָה יְחִזְקִיאֵל לְכֶם לְמוֹפֵת, כְּכֹל אֲשֶׁר־עָשָׂה תַעֲשׂוּ בְּבוֹאָהּ. וַיִּדְעֶתֶם כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהִים.

>> The Rebbe

The Book of Ezekiel describes how Ezekiel and many Jews living in Babylonia were unaware that Jerusalem was under siege. G-d revealed this fact to Ezekiel in a prophecy, when He told him that his wife would die but that he should not practice the customs of mourning. When the Jews asked him why he wasn't observing the customs of mourning, he responded to them that Jerusalem was under siege and so on.

מסופר ביחזקאל³, שהנביא יחזקאל וכל היהודים שגרו אז בבל, לא ידעו שירושלים נתונה במצור, והקב"ה סיפר זאת ליחזקאל בנבואה, ואמר לו "הנני לוקח ממך מחמד עיניך וגו'", וציווה אותו שלא ינהג במנהגי אבילות. כשהיהודים שאלוהו מדוע אינו נוהג מנהג אבילות, הוא ענה להם שזהו משום שירושלים נתונה במצור ועומדת להיחרב וכו'.

The question of the people in this story, “Will you not tell us what this means to us, what you are doing?” is even more significant, for the following reason:

The act of taking two pieces of wood with the names of Judah and Ephraim and holding them together is not an act with personal impact on Ezekiel – being a kohen, he didn’t belong to Judah or Ephraim, and there were kohens on either side of the divide. In other words, his actions clearly belied a message for the general public; hence the question of the people around him, “Will you not tell us what these are to you?” – in other words, realizing that this was about *them*, they asked, “What is the specific message here?”

Contrarily, when Ezekiel didn’t observe the customs of mourning, it was a private matter of his own. When the people asked him about his behavior, it wasn’t out of concern that he wasn’t fulfilling his religious obligations; they said, “Will you not tell us *what this means to us*, what you are doing?” They clearly saw that it harbored a message for them. This is surprising; how did they know that his actions were of any importance to them?

ובענין זה בולטת יותר שאלת בני ישראל “הלא תגיד לנו מה אלה לנו”, כי:

הפעולה ד”קח לך עץ אחד וכתוב עליו ליהודה . . ולקח עץ אחד וכתוב עליו ליוסף עץ אפרים גו” - אינה ענין פרטי שנוגע ליחזקאל עצמו, שהרי להיותו כהן, אינו לא משבט יהודה ולא משבט אפרים, ולאידך גיסא, היו כהנים הן בממלכת יהודה והן בממלכת אפרים. ועל כרחך צריך לומר, שזהו ענין כללי שנוגע לכל בני ישראל, ולכן מובנת שאלת בני ישראל: “הלא תגיד לנו מה אלה לך” (מה הרמזים הללו עלינו⁴), כיון שהבינו שזהו ענין שנוגע אליהם;

מה שאין כן בנוגע למאורע שיחזקאל לא נהג אבילות - הרי זה ענין ששייך להנהגתו הפרטית של יחזקאל, ואף על פי כן, שואלים הם (לא על ההנהגה שלו, מדוע אינו נוהג דיני אבילות, כיון שישנו חיוב “הוכח תוכיח”⁵, אלא) “הלא תגיד לנו מה אלה לנו כי אתה עושה”. ולכאורה: כיון שהם אומרים בעצמם שזהו ענין ש”אתה עושה”, מהי שאלתם “מה אלה לנו” - מניין להם שצריך להיות בזה איזה רמז גם בנוגע אליהם?

(4) פרש”י עה”פ.
(5) קדושים יט, יד.

B. The Inherent Message

>> The Rebbe

The answer can be found in the Baal Shem Tov's teaching, that everything a Jew sees or hears should serve as a lesson in his service of G-d.

To preface: there are ideas which weren't revealed for thousands of years, until the Baal Shem Tov and his successors revealed them in the teachings of Chassidism, but after their revelation, it became evident that those ideas were simple concepts clearly expressed in the verses of the Torah.

The same is true in our case. The Baal Shem Tov's teaching is clearly evident in the above-mentioned verses, and perhaps they serve as the very source of his statement:

When the people saw Ezekiel taking his two pieces of wood, they realized that therein lies a message in their service of G-d. Therefore, they asked him, "Will you not tell us what these are to you?" Likewise in the prophecy associated with the tenth of Teves – when they saw Ezekiel's behavior, they asked, "Will you not tell us what this means to us?" Because that's what a Jew does – when he sees something, he knows it contains a message for him.

אך ענין זה קשור עם מאמר הבעל שם טוב¹⁶ שכל דבר שיהודי רואה או שומע הרי זה הוראה בעבודת ה'.

ובהקדמה - שיש ענינים שלא נתגלו במשך אלפי שנים, עד שבא הבעל שם טוב והבאים אחריו וגילו זאת בתורת החסידות, ולאחרי שגילו זאת, אזי רואים שזהו הפירוש בפסוק מפורש, ועד לפירוש הפשוט.

ועל דרך זה בנידון דידן - שזהו הפירוש בפסוקים הנזכרים לעיל (ויש לומר, שענין זה הוא המקור לתורת הבעל שם טוב הנזכר לעיל):

כאשר בני ישראל ראו שיחזקאל לוקח שני עצים וכו', הבינו, שיש בזה הוראה עבורם בעבודת ה', ולכן שאלו "הלא תגיד לנו מה אלה לך"; ועל דרך זה בנבואה הקשורה עם עשרה בטבת, שכאשר ראו את הנהגתו של יחזקאל, שאלו "הלא תגיד לנו מה אלה לנו", שכן, זהו טבעו של יהודי, שכאשר רואה דבר מסויים, יודע שזהו הוראה בעבודתו.

¹⁶ ראה חגיגה טז, א. 17. איוב יא, יב.

¹⁷ איוב יא, יב.

This is also an indication that the Baal Shem Tov's teaching means that even *important* and *fundamental* messages can be gleaned from the sights that we see.

וכאן רואים איך שיכולים ללמוד מתורת הבעל שם טוב לא רק ענינים טפלים, אלא גם ענינים עיקריים.

Now that we know the teaching of the Baal Shem Tov – that everything we see contains a lesson for our daily lives – and see its source in the Torah, the Rebbe connects the message to a powerful event that happened that week.

This is relevant to our gathering as well:

ועניין זה נוגע גם להתוועדות זו:

Something new and novel happened this week, a surprising and extraordinary event: they managed to fly a phenomenal distance, reaching close to the moon, circling it both on its dark side and on its light side and taking pictures there, and then managing to return and land exactly at the time and in the place where they had previously planned.

ישנו מאורע חדש שאירע בשבוע זה, אירוע מפתיע ובלתי רגיל כלל-שהצליחו לטוס למרחק גדול ביותר ולהגיע עד קרוב ללבנה, והקיפו אותה הן מהצד האפל והן מהצד המואר, וצילמו תמונות, ואחר כך הצליחו לחזור לארץ, ולנחות בזמן ובמקום המדוייק כפי שתיכננו מראש.

The three astronauts of Apollo 8 – Frank Borman, James Lowell Jr., and William Anders – were the first humans ever to see the far side of the moon.

On December 24th, astronaut William Anders said on live television: “We are now approaching lunar sunrise, and for all the people back on Earth, the crew of Apollo 8 has a message that we would like to send to you: ‘In the beginning G-d created the heaven and the earth...’” and he continued to read the first ten verses of Genesis.

When the spacecraft orbited the moon and returned to make eye contact with the earth, William Anders took the famous picture “Earthrise” – The earth rising over the moon’s horizon.

In recognition of the three astronauts being the first to ever leave earth’s atmosphere and enter another orbit, they were chosen as TIME magazine’s “People of the year” in 1968.

(20) קהלת ז, כ. וראה רמב"ם הל' דעות ספ"ה.
(21) יומא פו, א. וראה רמב"ם הל' דעות ספ"ה.

(18) ראה משנה סוף קנים.
(19) פי"ד, פי"ח-ט.

Based on the above discussion – that everything we see or hear serves as a lesson in our Divine service – there is no doubt that this event should be viewed in similar light. And instead of viewing it as an obstacle to one's service of G-d which needs to be overcome, it should be viewed as something which can contribute to how we serve G-d.

Throughout the duration of this gathering, which lasted several hours, the Rebbe explained profound lessons from this occurrence. We will suffice with two details, but you are welcome to read the entire talk in its original source.

Is The Moon Landing a Challenge to Judaism?

First of all, we need to address the fact that some were confused by these events.

Someone wrote to me that this occurrence contradicts the text of the prayer of the Blessing of the Moon, "Just as I leap toward you but I cannot touch you..." They haven't yet reached the moon – they only got close to it – but it is bound to happen with time, whether tomorrow, the day after or next year. If so, we need to change the text of the prayer... And if we need to change the text, it raises questions about the whole text altogether.

ועל פי האמור לעיל שכל דבר שרואים או שומעים יש בו הוראה בעבודת ה', הרי מובן שכן הוא גם בנוגע למאורע הנ"ל - שלא זו בלבד שיסתכלו על זה בתור "נסיון", היינו, שזהו דבר שיכול להפריע ולבלבל מעבודתו, ואף על פי כן מתגבר על זה כו', אלא עוד זאת, שיכולים לנצל ענין זה גופא באופן שעל ידו יתוסף בעבודת ה'..

ולכל לראש - יש להתייחס לאלו שמאורע זה גרם אצלם לבלבול כו':

יש מי שפנה אלי במכתב-שאלה, שמאורע זה הוא בסתירה לנוסח שאומרים בקידוש לבנה: "איני יכול לנגוע בך", שכן, אף שלעת-עתה עדיין לא נגעו בלבנה, אלא הגיעו רק בקירוב מקום, הרי במשך הזמן (מחר או מחרתיים או לאחרי י"ב חודש) יגיעו גם לזה, ובמילא, צריכים לשנות את הנוסח... ואם כבר צריכים לשנות, אזי מתעוררת שאלה על כל הענין...

Source 4 Siddur, Blessing of the New Moon

Blessed is your Maker; blessed is He who formed you; blessed is your Creator; blessed is your Master. Just as I leap toward you but I cannot touch you, so may all my enemies be unable to touch me harmfully. May there fall upon them terror and dread; by the great strength of Your arm let them be still as stone. As a stone let them be still by Your arm's great strength; may dread and terror upon them fall.

בְּרוּךְ עֲשֶׂךָ, בְּרוּךְ יוֹצְרֶךָ, בְּרוּךְ
בוֹרְאֶךָ, בְּרוּךְ קוֹנֵךְ. כְּשֵׁם שְׂאֲנִי
רוֹקֵד כְּנֹגֵדךָ וְאֵינִי יָכוֹל לְנֹגֵעַ
בְּךָ, כִּן לֹא יוּכְלוּ כָּל אוֹיְבֵי
לְנֹגֵעַ בִּי לְרָעָה. תִּפְּל עֲלֵיהֶם
אֵימָתָה וּפְחַד בְּגִדְל זְרוּעֶךָ יִדְמוּ
כְּאֶבֶן. כְּאֶבֶן יִדְמוּ זְרוּעֶךָ בְּגִדְל
וּפְחַד אֵימָתָה עֲלֵיהֶם תִּפְּל.

>> The Rebbe

With all due respect, you do not understand the meaning of the text. The prayer doesn't make the claim that it is impossible to reach the moon. The prayer's assertion that the person cannot touch the moon follows the beginning of the sentence, "Just as I leap toward you — but I cannot touch you"; in other words, the person cannot reach the moon by leaping towards it!

It is obvious that even now (once they have reached close to the moon), an elderly Jew doing three jumps during the prayer will still not be able to touch it!

This is a question of ignorance, and it is also illogical; nowhere does Torah claim that man cannot reach the moon, or even farther celestial bodies.

ובכן: במחילת כבודו הרם, אינו יודע כלל פירוש הדברים: לא נאמר כאן שאין יכולת לאדם לנגוע בלבנה, אלא הפיסקא "איני יכול לנגוע בך" היא בהמשך ל"כשם שאני רוקד כנגדך ואיני יכול לנגוע בך", היינו, שבשעה שאני רוקד כנגדך איני יכול לנגוע בך על ידי רקידה זו!

וברור הדבר, שגם עתה (לאחרי שהגיעו בקירוב מקום ללבנה), כאשר יהודי זקן מדלג שלשה דילוגים בעת קידוש לבנה, אינו יכול לנגוע בה!

ואם כן, שאלה הנ"ל היא עם-הארצות, ולא עוד אלא שהיא גם היפך השכל; לא מצינו בשום מקום שאין ביכולת האדם להגיע ללבנה, או אפילו לכוכבים שמרוחקים יותר ממנה.

The Advance of Science Strengthens Faith

In truth, instead of seeing this as an obstacle to faith which needs to be dealt with, it could and should be used and incorporated in our Divine service.

This event has broadened our abilities to dwell on the majesty and sheer volume of G-d's creation [as well as the idea of Divine Providence for all creations], thereby strengthening our faith in G-d.

In general, the more we recognize the volume and majesty of G-d's creation, the more we recognize G-d's greatness. After all, all creations come from the Creator Himself, so the more we see of the creations, the more we appreciate the Creator.

To be more specific:

1) Regarding the human mind:

Until recently, the common belief was that the human being is not sophisticated enough to reach the moon. There was a lot of evidence to the contrary; it was believed to be impossible to travel so fast without breaking down or catching fire etc.; by accomplishing this mission, the sheer power of the human intellect has been now revealed. This, therefore, bolsters the greatness of the Creator in our

אבל באמת, לא די בכך שמתייחסים לזה בתור נסיון שצריך להתגבר עליו, אלא יכולים וצריכים לנצל ענין זה גופא לעבודת ה':

לאחרי מאורע זה, יכולה להיות ההתבוננות ב"מה רבו מעשיך ה'" ו"מה גדלו מעשיך ה'" [כולל גם הענין דחידוש הבריאה והשגחה פרטית באופן תמידי] באופן נעלה יותר, ובמילא נעשה על ידי זה חיזוק האמונה.

וכללות הענין בזה - שככל שניתוסף ב"מה רבו מעשיך ה'" ו"מה גדלו מעשיך ה'", ניתוסף יותר בהכרת גדולתו של הקב"ה, כי כל מציאות הנברא ועניניו אינם אלא מהקב"ה, ואם כן, ככל שרואים יותר את גדלותו של הנברא, ניתוסף עוד יותר בהכרת גדולתו של הקב"ה.

ובפרטיות יותר:

(א) בנוגע לשכל האדם:

עד עתה העריכו את שכל האדם במדה פחותה, שחשבו שאין ביכלתו להגיע למעמד ומצב כזה (להתקרב אל הלבנה), ואדרבה: היו ראיות על פי שכל ומדע שזהו דבר בלתי אפשרי, שאי אפשר לנסוע במהירות גדולה כל כך, כיון שכלי הטיס עלול להישבר או להישרף וכו'; ואילו עתה נוכחו לדעת גודל מעלת שכל האדם, שביכלתו לפעול ענין

28) בא י"ב, ב.

29) רמב"ם הל' קידוה"ח פ"א ה"ב.

eyes – for creating the magnificent human mind.

2) Regarding the matter at hand:

The verse states, “Raise your eyes to the heavens and see who created these,” “When I behold Your heavens...the moon and stars that You set in place...” Now that we can “raise our eyes to the heavens” in a better fashion, we can “see who created these” in a better way as well.

As Maimonides states: “What is the path to loving and fearing G-d? By contemplating His great and wondrous deeds and creations, seeing in them endless wisdom...” Chassidic teachings explain that the more we perceive the greatness of creation and the utter volume of existences, we gain a glimpse of the endlessness of G-d Himself – which is not possible for a human being to truly grasp.

We all recognize that there is a great difference between a king over a small province to a king over a great kingdom. How much more so regarding the King of all kings – it’s on a whole different scale...

כזה. וכיון שכן, הרי ניתוסף עוד יותר בגדולתו של הקב"ה, שברא אדם בעל שכל גדול כל כך!

(ב) בנוגע לענין שבו מתבוננים כדי לראות גדולת ה':

כתיב "שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה", "כי אראה שמייך גו' ירח וכוכבים אשר כוננתה". וכיון שעתה נעשה הענין ד"שאו מרום עיניכם" באופן נעלה יותר, הרי גם הענין ד"ראו מי ברא אלה" הוא באופן נעלה יותר.

וכמ"ש הרמב"ם: "היאך היא הדרך לאהבתו ויראתו, בשעה שיתבונן האדם במעשיו וברואיו הנפלאים והגדולים ויראה מהם חכמתו שאין לה ערך ולא קץ וכו'". וכמבואר בדרושי חסידות (ובפרט בספר החקירה להצ"צ), שככל שמבינים יותר בגודל מעלת הבריאה, כמוודגש גם בהריבוי עד לאלפי אלפים וריבוא רבבן וכו', אזי רואים יותר את האין-ערוך והבלי גבול של הקב"ה, שאפשר להשיג זאת רק באופן של ידיעת השלילה כו'.

וכפי שרואים במוחש, שאינו דומה מלך על מדינה קטנה למלך על מדינה גדולה, שמעלתו גדולה הרבה יותר, ועל אחת כמה וכמה בנוגע למלך מלכי המלכים, שהוא מלך על מלכים כו', הרי זה בודאי באופן אחר לגמרי.

משיחת שבת פרשת ויגש, ז' טבת, רשימת

השומעים בלתי מוגה.

תורת מנחם ה'תשכ"ט חלק ב' ע' 311.

The Rebbe explains that this scientific development does not constitute a contradiction and challenge to a Jew that believes in G-d. On the contrary, it strengthens his faith!

We believe in the one G-d that created everything, from the complex thought-process of the human brain to the strong forces of nature. This means that when we see the capabilities of the human mind, it only serves to demonstrate the greatness of G-d's power. The closer we get to the moon, and the more we learn about the universe, the more awe and appreciation we have for its creator.

.